

Napínavý a provokativní thriller se silným sociálním poselstvím potvrzuje, že Kati Hiekkapeltová je jedním z nejvýraznějších a nejdůležitějších hlasů žánru scandi-noir.

EVA DOLANOVÁ, SPISOVATELKA

Nejlepší
finská krimi
roku 2014

KATI
HIEKKAPELTOVÁ

Bezbranní

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Bezbranní

Kati Hiekkapelto

Brno

Bezbranní

2018

B

Copyright © Kati Hiekkapelto, 2014

Translation © Linda Dejdarová, 2018

This work has been published with the financial assistance of

FILI — Finnish Literature Exchange

Tato kniha byla vydána s finanční podporou nadace FILI

F I
L I

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-642-6 (PDF)

ISBN 978-80-7577-643-3 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-644-0 (MobiPocket)

Robertovi, Iloně a Aino

Horký vítr dul průsmykem a tlačil před sebou neurčitou hrozbu afghánského pohraničního pásma. Vzduch se tetelil ve sluneční záři, všude vládlo ticho. Na obzoru vyskočila skvrna, která se rychle zvětšovala. Byl to automobil. Terénní vůz plný mužů. Jejich siluety na korbě prodlužovaly hlavně pušek, smrtící mosin-naganty a kalašnikovovy s bodáky trčícími k nebi, které zastiňoval hustý prach a písek zvířený autem. Vůz se přibližoval velkou rychlostí, nyní se mezi muži na korbě dala rozeznat menší postava, černá a poněkud schoulená. Vůz zabrzdil. Dva muži s puškami sestoupili, jeden z nich napřáhl ruku a pomohl na zem ženě zahalené v burce. Žena si opatrně upravila šátek, látkovou mřížku, která jí zakrývala oči, a bez rozhlédnutí následovala ozbrojené muže k bíle omítnuté stavbě.

Ministerstvo zahraničních věcí

Oznámení ohledně cestování do Pákistánu

Na celém území existuje nebezpečí násilností a teroristických činů, zejména na hranicích s Afghánistánem. Ministerstvo doporučuje, aby se občané pokud možno vyhnuli cestování do země.

Situace v Pákistánu je stále nestabilní a ve všech regionech může docházet k násilnostem z nepředvídatelných politických, ekonomických, sociálních a náboženských důvodů.

V Karáčí, Pešávaru, Láhauru, Islámábádu, Květě a dalších větších městech existuje i nadále riziko teroristických útoků, nepokojů, násilností a demonstrací. Obzvláště velké riziko hrozí v oblasti hranic s Afghánistánem, kam by občané neměli cestovat vůbec. I v Karáčí se v posledních dnech násilí stupňuje. Na celém území země doporučujeme mít se na pozoru a dbát zvýšené opatrnosti.

Důrazně doporučujeme vyvarovat se jakýchkoliv cest do oblastí ovládaných kmeny na severozápadě země (kmenová území FATA včetně Chaibarského průsmyku, Pešávar a údolí řeky Svát) a do provincie Balúčistán.

V Pákistánu je rouhání přísně stíháno jako trestný čin, za nějž může být uložen dokonce trest smrti.

Sammy přicestoval do Finska stejným způsobem a stejnou trasou jako heroin, i jemu tak dobře známý, určený lačným žilám západní Evropy: ukrytý v nákladním autě vypuzujícím hustý oblak výfukových plynů, přes nekonečné Rusko, nelegálně.

Heroin pokračoval v cestě, Sammy zůstal.

Požádal o azyl, usadil se v uprchlickém táboře, pokusil se zapomenout na heroin, a dokonce v tom poměrně uspěl, čekal dva roky, čtyři měsíce a týden. Obdržel rozhodnutí o vyhoštění a zmizel pod zemí. Na ulici. Objevil subutex.

Sammymu se na čele perlil studený pot a začínala ho bolet hlava. Spočítal si peníze: drobná bankovka z dobročinné sbírky církevní obce a dvě jedoeurové mince. Na něco mu to vystačí. Pak bude mít víc sil soustředit se na úvahy, kde získat další finance. Pokud člověk vytrvale hledá, peníze se kupodivu vždy někde objeví. Sammy sbíral láhve. Pracoval načerno v pizzerii, uklízel a dělal poslíčka majitelům. Prodávat se na štěstí nemusel příliš často, ani přímo porušovat zákon. Nebyl žádný kriminálník. Nesnášel ty, kdo okrádali důchodce, kdo se vloupávali do cizích domovů. To se mu hnusilo ze všeho nejvíc. Domovy jiných lidí jsou nedotknutelné. Domov je domov.

Každý má mít právo cítit se tam v bezpečí. Kdyby on směl být v bezpečí svého domova, nikdy by se nedostal do téhle situace. Chodil by do školy a plánoval svoji budoucí kariéru. V neděli by v kostele pokukoval po dívce, kterou mu vybrali. Byla by krásná. Když by vycítila jeho pohled a stydlivě sklopila zrak, husté, zatočené řasy by jí vykreslovaly na vysoké lícní kosti stín. Na něžné tváři by se jí vlnil drobný úsměv. Bylo by jaro. Venku by se ozýval jen ptačí zpěv, bylo by teplo a tisíce ovocných stromů jeho rodného údolí by kvetly.

Mrazivý vítr mu profukoval oblečením. Zmrzlá hrbolatá země klouzala, Sammymu se šlo těžko. Přes den už trochu hřálo slunce. Sammy se poflakoval v odlehlé čtvrti, chvílemi zavřel oči a zvedl obličej k nebi, na tvářích ucítil náznak tepla, jenže večer zima znovu nemilosrdně udeřila a mráz zesílil. Prošívaná bunda z blešího trhu Armády spásy nebyla nijak zvlášť tlustá. O vrstveném oblékání Sammy nikdy neslyšel. Strávil na ulici už dva měsíce a neustále mrzl. Copak zima a chlad nikdy neskončí? Kde se vyspí příští noc?

Nejdřív ale potřeboval sub. Bubu. Tex. Milované dítě mívá mnoho jmen. Na jedné hodině finštiny probírali přísloví, hledali pro ně ekvivalenty v mateřštině. Sammy si nemohl vybatvit, jestli doma používali něco podobného, učitelka ho přátelsky pobízela, aby si vzpomněl. Připadalo mu, že od té doby uběhla celá věčnost.

Plahočivě se vydal ke čtvrti Leppioja. Tam bydlel Make, dealer, se kterým se Sammy znal. Fin, sám závislý, stejně starý jako on. Sammy ho neměl nijak zvlášť rád, Make měl v sobě něco napjatého, připraveného vybuchnout, šílenství podněcované užíváním všelijakých návykových látek, které nahánělo strach. Jenže skoro vždycky měl nějaký fet. Možná Sammymu trochu sleví. A třeba ho u sebe nechá i přespát. Sammyho bolela hlava

čím dál víc. Zrychlil. Leppioja ležela daleko. Několik nízkých patrových domů a řadové domky nahodile roztroušené uprostřed lesa. Žádná typická feťácká čtvrť. Dokonce ani samoobsluha, která by se dala vykrást. Klid Sammymu vyhovoval, z nějakého důvodu se mnohem víc bál přistižení v centru než v jiné části města, přestože věděl, že v oblastech, kde se přistěhovalci skoro nevyskytují, přitahuje pozornost ostatních mnohem snáz. Rozlehlá sídliště jako Rajapuro, Koivuharju a Vaarala byla nejlepší. V nich se pohyboval fet i známí, dokonce jeho krajané. Na sídlištích na okraji města se mohl nadobro ztratit, a i v nich vládl určitý klid. Leppioja rozlehlá nebyla. Byt nejspíš vlastnili Makeho rodiče a syna tam nechávali bydlet. Jiné vysvětlení pro jeho umístění Sammy vymyslet nedokázal. Ani pro fakt, že Makeho ještě nevystěhovali.

Vchod do domu byl samozřejmě zamčený. Sammy nemohl Makemu oznámit svůj příchod, protože neměl mobil. Hon za fetem to výrazně komplikovalo, ale on se nebál námahy navíc. Zato možnost, že se stane součástí policejního vyšetřování, ho děsila dokonce víc než to, že mu dojde sub. Jeden chybný telefonát nebo textová zpráva a zůstane po něm stopa v policejním slídliském soukolí jako otisk zaječí tlapy v měkké závěji. Sammy se naučil rozeznat zaječí stopy. V noci běhala spousta zajíců tímhle městem, které on viděl jako pouhou bezvýznamnou mýtinu v lese, jenž zase představoval okraj sibiřské tajgy. Tam, odkud pocházel, žilo přes milion obyvatel. Navíc neustálé vyměňování mobilu a SIM-karty vyšlo drahó a znamenalo i další riziko: nakupování v obchodě. Sammy se nechtěl ukazovat nikde, kde měli bezpečnostní kamery.

Nyní zariskoval. Čekal u dveří. Možná někdo přijde a on proklouzne dovnitř. Snažil se zůstat klidný, ale nervózně se rozhlížel. Viděl ho někdo? Nejbližší nízký patrový dům nestál

hned vedle, oddělovaly ho košaté borovice a keře obalené jinovatkou, dětské hřiště a zmrzlá zem. Těch několik pouličních lamp nestačilo na osvětlení celého prostoru mezi domy. Lidé v bytech byli ještě vzhůru, ale z osvětlených místností ven vidět nemohli. Sammy se nicméně neskrýval ve stínech. Jasná krychlovitá lampa nad vchodem do domu byla jako reflektor. V jejím světle získala Sammyho teple tmavá pokožka modravý odstín. Připadal si jako na jevišti a začala se ho zmocňovat nervozita. Od poslední dávky už uplynula příliš dlouhá doba. Sammy se snažil udržovat svoji spotřebu pod kontrolou, dával si jen tolik, aby zvládal strach a chladné noci. Jakmile bude všechno v pořádku, hned s tím přestane. Pak to půjde snadno, protože není silně závislý. Nyní ale cítil, jak ho zachvacuje třas. Byla příšerná zima. Měl chuť rozbít sklo ve dveřích. Rozkřičet se. Potřeboval se dostat dovnitř. U Makeho by se mu ulevilo. Vtom se na chodbě domu rozsvítilo. Sammy se napřímil, ustoupil o několik kroků a pokusil se vyloudit na tváři nenápadný přátelský úsměv, přestože věděl, že je to prakticky k ničemu. Tady nikdy nebude pouhou masou, která se mihne kolem, částičkou blaženě homogenní růžové hmoty: jeho černé oči a tmavá pleť Finy neodvratitelně bily do očí. Proto se musel aspoň pokusit působit přátelsky. Pokud někdo jako on vyvolal u ostatních byť i slabý pocit hrozby, hned sahali po telefonech a volali policii.

Vyšel muž, nijak zvlášť starý, ale ani úplně mladý. U Finů se věk odhadoval obtížně. Muž byl poměrně stylově oblečený. Dlouhý, tmavý vlněný kabát a klobouk. Přesto nepůsobil nijak bohatě. Oblečení bylo staré. Sammy pozoroval lidi tak dlouho, vlastně celý svůj život, že dokázal vycítit peníze. A přátelství. A nebezpečí. Nyní cítil nebezpečí. Právě když muž otevíral dveře, přinutil Sammy rty k úsměvu, přistoupil blíž ke vchodu,

jako by zrovna přišel, a předstíral, že v kapse loví klíče, přestože měl hrdlo sevřené strachy. To je ale náhoda. Dobrý večer. Boží požehnání vám i celé vaší rodině. Kdyby se na to zmoohl, měl by něco říct. Spokojil se s úsměvem a doufal, že není vidět, jak se třese. Muž ho sjel pohledem. Řekl cosi upjatým hlasem. Sammy ukázal prstem vzhůru, slabomyslně se přitom usmíval. Muž se zastavil mezi dveřmi a podezíravě na něj hleděl. Sammy postřehl mužovo váhání. Pocit nebezpečí zeslábl. Sammy znovu ukázal nahoru ke schodišti a odvážil se říct *friend*. Muž se ohlédl do chodby, kde zrovna zhaslo světlo. Jako by ho tma popohnala, zprudka otevřel dveře dokořán a vykročil ven, zmizel bez ohlédnutí. Sammy vklouzl do temného domu.

Vilho Karppinen se cítil unavený. Celý večer mu bylo příšerně špatně a několikrát málem usnul před televizí. Silou vůle se přesunul do postele, ale nyní nemohl usnout kvůli hrozně protivné hudbě, která se odněkud ozývala. Melodii nerozeznal, basy však burácely tak silně, že měl pocit, jako by putovaly z konstrukce budovy přes nohy postele přímo jemu do uší. Jako by se celá postel otřásala. Chvillemi hluk utichl a Vilho už málem usnul, jenže pak se hudba ozvala znovu a spánek zahnila. Tohle nebylo poprvé. Vilho čekal, že hlučný soused dostane varování, ale zřejmě se tak nestalo. Hluk pokračoval, sice ne každý večer, ale občas. Copak to nikoho jiného nerušilo? Zatracení haranti směli hulákat a rámusit celé noci, aniž kdokoliv zasáhl. Vilho už toho měl dost. Půjde a přinutí je vypnout ten rámus, co se ani nedal nazývat hudbou. Pokud neposlechnou, zavolá policii. Hned ráno to oznámí správci. Paviáni se budou muset vystěhovat a on bude moct v noci opět klidně spát. Svůj skromný spánek potřeboval, jako starý člověk na něj měl plný nárok.

Vilho se opatrně zvedl, posadil se na kraj postele a cítil, jak se mu hlava točí závratí. To se uklidní, pomyslel si. Vstal, namáhavě se odšoural do předsíně a s funěním si nazul pantofle. Jak to, že se cítil tak slabý? Odkdy? Ještě před dvěma roky v zimě na chatě lyžoval. Nebo to bylo dřív? Vyšel na chodbu jen v pyžamu, dveře bytu nechal pootevřené, nerozsvítil. Poslouchal, odkud rámus vychází. Ozýval se o patro níž. Určitě ten byt na konci chodby, kde bydlel nějaký mladý chuligán. Vilho ho neznal, ale několikrát ho potkal. Mladík ho nikdy nepozdravil ani se mu nepodíval do očí. Protivný parchant. Aspoň že bydlí ve stejném vchodě, pomyslel si Vilho spokojeně, nemusím se vracet pro kabát.

Pomalů sešel schody do přízemí a odhodlaně zazvonil. Dveře se otevřely a někdo s ním rychle škulbl dovnitř. Pěst mu sevřela předeč pyžama, utáhla ho tak, že látka Vilha škrtla na zádech.

„Co tady sakra šmíruješ, dědulo?“

Mladík se naklonil těsně k Vilhově tváři. Vilho ucítil pach alkoholu, poprvé uviděl sousedovy oči, místo zorniček měl jen maličké černé tečky. Vilho pochopil, že udělal chybu. Neměl si hrát na hrdinu, ale rovnou zavolat policii. Někdy člověk zapomene, kolik je mu let, ať se mu hlava točí sebevíc, síly se vytrácejí a ze zrcadla na něj hledí cizí, šedivá hrozinka.

„Mohli byste tu hudbu tlumit?“ požádal Vilho. „Potřeboval bych se vyspat. Nic víc.“

„Jenže mi ji chcem poslouchat, sakra,“ řekl mladík a škulbal Vilhem směrem k obývacímu pokoji. Vilho se pokusil vzepřít. Bylo mu na omdlení. Snažil se klukovi vykroutit z pěstí, ale s jeho mladou silou znásobenou chemikáliemi nic nezmohl. Pokusil se ho udeřit, jeho vlastní pěsti však byly jako kožené rukavice usušené na topení. Zkroucené a k ničemu. Směš-

né. Uprostřed obývacího pokoje ovládaného chaosem mladík uvolnil sevření. Vilho zalapal po dechu. Na pohovce viděl sedět dalšího mladíka. Tmavého. S milýma, ospalýma očima. Vůbec nepůsobil hrozivě. Možná se Vilhovi nic nestane.

„Já to tak nemyslel,“ snažil se uklidnit situaci Vilho. „Jen jsem chtěl říct, že mě hudba ruší, protože bydlím přímo nad vámi.“

„Zavři hubu, dědku! Zasraná mumie, myslí si, že mu patří celej barák. Pořád ostatní šmíruje. Člověk od nich nikdy nemá pokoj, takový fízlové ti tu pořád dejchaj za krk.“

Mladík na pohovce cosi odpověděl mdlým hlasem. Vilho nerozuměl ani slovu, ale vycítil smířlivý tón. Všechno dobře dopadne. Obrátil se k odchodu. Vtom ho zalila vlna závratí, nohy se mu podlomily. Chytil se mladíka, který vztekle vykřikl a praštil ho pěstí do obličeje. Vilho upadl. Udeřil se hlavou o okraj stolu. Na páchnoucí koberec vystříkla krev, mezi prázdnou injekční stříkačku a plechovku od piva.

„Do prdele, já ho zabil,“ řekl mladík a vyprskl smíchy. Vilha opouštělo vědomí, ale stihl ještě zahlédnout, jak na něj kluk zírá nejdřív pobaveně, ale pak zvažně. Opatrně Vilhovi zkusil pulz, nenahmatal ho však.

„*He's fucking dead,*“ zařval na toho, který seděl na pohovce. „*We have to do something. Get up you fucking nigger, move your stinky ass, we have to do something and fast!*“

Tak časně ráno byla ještě tma. Starší vyšetřovatelka Anna Fekete se probudila s trhnutím, něco nepříjemného se jí zdálo, ale už si sen nepamatovala. Prostěradla promočil lepkavý pot. Anna si dala horkou sprchu a pak si uvařila pro změnu čaj, protože kávy pila v práci až dost. Četla ranní noviny, usrkávala čaj a poslouchala, jak se panelák probouzí. I soused se šel vysprchovat. V kuchyňské zdi šumělo potrubí. Odněkud se ozvalo bouchnutí. Annu napadlo, že se s žádným sousedem nezná. Na chodbě se náležitě odtažitě pozdravili, ale kdo sousedé byli, kde pracovali, jaké měli sny, šťastné chvílky a bolístky, o tom Anna nic netušila. Nedokázala ani přiřadit jména na dveřích správným tvářím. Vyhovovalo jí to tak. Po komunitním bydlení netoužila, nechtěla se účastnit dobrovolného úklidu dvora ani schůzí nájemníků, které se pořádaly v klubovně. Fungování v komunitě považovala za přeceňovaný mýtus. Toužili po něm ti, kdo s ním neměli vlastní zkušenost. Nemilosrdné hlídání, zasahování do osobních záležitostí ostatních a omezování svobody jedince, které často nabralo i násilnou podobu, se na Západě dařilo maskovat za něžnou starostlivost a péči, jejíž absence byla příčinou všech sociálních problémů společnosti. Anně to lezlo na nervy. Nebylo tomu tak dlouho, kdy i ve Finsku občané řešili především to, co si o nich pomyslí

sousedé, příbuzní a známí a co si o nich budou povídat; kdy lidé přizpůsobili svůj život očekáváním komunity, báli se, že nezapadnou, ve strachu přijali roli, která jim byla nadiktována zvenčí. Kolik lidí kvůli tomu v hloubi duše celý život trpělo? Chtěli se k tomu tady vrátit? Anna se přistihla při myšlence, jestli by se z Ákose stal ještě nešťastnější člověk, ještě větší opilec, kdyby se vrátil do Srbska. Proto bratr zůstával ve Finsku?

Anna pohlédla na hodinky, oblékla si úzké džíny a pohodlnou mikinu s kapucí — bez ohledu na mráz se rozhodla jet do práce na kole — a navlékla si teplou kombinézu, čepici a rukavice. Připadalo jí bláznivé, jak mnozí místní šlapou na kole za každého počasí, navzdory holomrazům a cestám namrzlým tak, že to je životu nebezpečné, vydání na milost dvěma tenkým pneumatikám. Kdyby to věděli doma, byli by v šoku. Ona se však naučila mít ježdění na kole v zimě ráda. Pořádné pneumatiky s hřeby a helmu na hlavu — a sníh ji nijak zvlášť nezpomalil. Dělal jí dobře se před začátkem pracovního dne nadýchat čerstvého vzduchu, probudit spánkem ztuhlé končetiny.

„Anno, nejspíš pro tebe mám zvláštní úkol,“ prohlásil vrchní komisař Pertti Virkkunen na ranní poradě oddělení násilných trestných činů.

„Vážně? Jaký?“

Esko Niemi si došel pro třetí šálek kávy, Sari Jokikokko-Pennanenová čmárala klikyháky na okraj poznámkového bloku a ukusovala obložený chléb, Nils Näkkäläjärvi pil čaj. Virkkunen se tvářil napjatě.

„Máme tu mladou Maďarku, čeká na výslech.“

„Teda! Co provedla?“

„Zřejmě se to začne vyšetřovat jako vážné ohrožení silničního provozu a zavinění smrtelného zranění. Včera v noci přejela nějakého muže.“

„Ale ne. Byla opilá?“

„Nebyla.“

„Tak zfetovaná?“

„Taky ne, aspoň podle testů, co provedla hlídka na místě. Vzorek krve samozřejmě odeslali na podrobnější rozbor.“

„Jela nepřiměřenou rychlostí?“

„To ještě nevíme. Každopádně finsky skoro neumí a anglicky jenom trochu, takže bude nejlepší, když výslech povedeš ty.“

„Jasně!“

Annou zašimrala v žaludku lehká nervozita. Mladá Maďarka. Výslech v maďarštině. Zvládne to vůbec? Jak se řekne poškozený? A co zavinění smrtelného zranění? V její mateřštině bylo tolik slov, která si nepamatovala nebo která nikdy ani neslyšela. Kde zjistí všechny potřebné odborné termíny? Máma měla známého právníka. Možná by se s ním Anna měla spojit.

„Tak mazej, nemůžeme tu holku držet v cele donekonečna.“

„Cože? Teď hned?“

„Teď hned.“

„Kdo je ten mrtvý muž? Kde k neštěstí došlo? Kdy? Nemůžu tam přece jít, aniž bych se nejdřív něco dozvěděla.“

„Krátce po půlnoci na silnici na výjezdu z města, nedaleko čtvrti Kangassara, takže úplně na periferii. Obětí je starý muž. Byl jenom v pyžamu. Jeho totožnost zatím neznáme. Sari se může pustit do prověřování, jestli někdo neoznámil pohřešování takové osoby. Tady máš fotky od techniků z místa činu.“

Anna si prohlížela fotografie rozložené po stole. Mrtvé tělo a cákance krve působily odporně, na to si určitě nikdy ne-

zvykne. A co bylo horší? Znecitlivět vůči násilí a smrtelně zraněným lidským tělům, takže s ní pohled na ně už nic neudělá, anebo z toho být pokaždé sklíčená?

„Není v té čtvrti nějaký pečovatelský dům? Třeba se ten děda zatoulal odtamtud.“

„To je možné. Stává se to často. Málokdy ale senioři skončí pod autem.“

„Spíš umrznou,“ pronesla Sari.

Esko celou dobu mlčel. Všichni si všimli jeho zarudlého bělma a jemného chvění šálku s kávou, ale nikdo nic neřekl, dokonce ani Virkkunen. Možná propočítal čas, který Eskovi zbýval do odchodu do penze, a dospěl k názoru, že už je na všechno pozdě. Kromě toho odváděl Esko svoji práci a nečerpal nemocenskou, přestože nikdo nechápal, jak je to navzdory jeho očividnému nasávání možné. Anna si začala myslet, že lidé možná zkrátka potřebují chlast. K životu. Anebo k uspokojení smrti. K tomu, aby si čekání na ni udělali snesitelnější. K otupění bolesti. K inspiraci pro jednotvárný život. K pozvednutí nálady. Jako barevnou skvrnu do všedního dne. K uvolnění. K sebeklamu. K sebezničení. Všichni přece nemohou být v dokonalé kondici, vysportovaní vyznačící zdravého životního stylu. Společnost potřebuje opilce, lidi s nadváhou a diagnostikovanou depresí, aby měla statistiky a odstrašující příklady. I na to se chlast dobře hodil, na strašení zatracením.

Jak se asi má Ákos, uvažovala Anna, protože věděla, že bratr pije už přinejmenším týden v kuse.

„To je dobře, že to můžeme vyřešit bez tlumočníka,“ prohlásil Virkkunen. „Zavolám klukům nahoru, ať tu Maďarku vezmou do výsledkové místnosti.“

„Jó reggelt, Fekete Anna vagyok,“ představila se Anna.

„Farkas Gabriella, kezét csókolom,“ odpověděla mladá žena zdvořile a Anna se začala cítit trapně. Takhle ji ještě nikdy nikdo nepozdravil. Ruku líbám. To se říkalo starým lidem. Anebo výrazně váženějším osobám. Anna si poprvé uvědomila, že právě takovou osobou při výkonu své práce je. Váženější. Vládnoucí mocí. Měla nad tou ženou veškerou moc. Tedy veškerou samozřejmě ne, zákony a předpisy naštěstí chrání práva jedince a určují hranice jeho kompetencí, ale v téhle situaci, jako i v mnoha jiných situacích v zaměstnání, se miska vah moci převažovala na Anninu stranu. Prostý pozdrav, který i ona běžně používala, aniž mu věnovala jakoukoliv pozornost, když se na návštěvě doma setkala se staršími příbuznými, najednou o její práci odhalil něco, co ji předtím nikdy nenapadlo. Moc slova, pomyslela si. Spojení mezi mateřštinou a porozuměním. Kolik toho před ní ještě zůstávalo utajeno, ukryto za slovy, která nebyla jejím rodným jazykem?

Anna si uvědomila, že Gabriella čeká. Začala shrnutím informací o případu a zeptala se, jestli je to pravda. Gabriella přikývla.

„Kam jste jela?“

„Do Kangassary. Bydlím tam. Dělán au pair v jedné rodině.“

„Jak dlouho už děláte au pair?“

„Něco přes deset měsíců.“

„To máte na rok?“

„Ano.“

„Odkud pocházíte?“

„Budapesti vagyok. És te?“

„Én vajdasági magyar vagyok, Magyarokarszól.“

„Aha. Mám kamarády v Sedmihradsku, ale ve Vojvodině jsem nikdy nebyla. Bydlíte ve Finsku už dlouho?“

„Odmalička. Co kdybych teď otázky pokládala já?“ navrhla Anna a snažila se, aby to znělo přátelsky.

„Jo, samozřejmě, pardon. Za posledních deset měsíců jsem maďarsky mluvila jenom přes Skype,“ odpověděla Gabriella rozpačitě.

„Ten pocit znám. Ale k věci. Odkud jste jela?“

„Z univerzity. Teda vlastně z kolejí. Z jednoho večírku.“

„Ale nic jste nenadýchala.“

„Ne, když mám řídit, tak nepiju. A ani jinak moc ne.“

„A něco jiného jste si nedala?“

„Ne. Poslouchala jsem hudbu.“

„To snad není zakázané.“

„Plně jsem se na ni soustředila. Byly to maďarské národní písničky,“ vysvětlila Gabriella tiše.

„Povězte mi teď svými slovy co nejpresněji, co se tam na silnici vlastně stalo.“

Gabriella ztuhla. Zřejmě zadržovala pláč, už nehleděla na Annu, ale kamsi do dálky, dýchala přerývaně. Pak stísněným hlasem a s pláčem na krajíčku popsala, jak si sice všimla muže, který ležel na silnici, ale auto ji neposlouchalo, jen klouzalo kupředu, měla pocit, že to trvá celou věčnost, přestože ve skutečnosti se to muselo odehrát během vteřiny nebo dvou, muž se blížil a blížil a ona nedokázala udělat vůbec nic. Jak tělo zapraskalo, potom co ho auto trefilo. A jak ona na okamžik ztratila nad vozem kontrolu. Bála se vlastní smrti víc než smrti toho druhého.

„Půjdu do vězení?“ zeptala se. Nyní už naplno plakala.

„Nejdřív musíme zjistit, jak rychle jste jela. Pokud jste nejela nepřiměřenou rychlostí, tak vám nejspíš nic nehrozí. Samozřejmě nesmíte zapomínat, že podle předpisů řidič musí způsobit rychlost jízdy počasí. Včera v noci to klouzalo.“

„Já nejsem zvyklá řídit v takovém počasí, ale řekli mi, že auto má dobré zimní gumy.“

„Komu ten vůz patří?“

„Je to záložní auto mojí hostitelské rodiny. Dali mi ho k dispozici. Dostanu se vůbec někdy domů? Jen se podívejte, jaká jsem. Ještě pořád mám starost jenom sama o sebe.“

„V průběhu vyšetřování a případného soudního procesu budete určitě muset zůstat ve Finsku. Víc zjistíme později, až budeme vědět, jaké... obvinění vzneseme, jestli vůbec.“

Anna musela nad pojmem *vznést obvinění* okamžik přemýšlet. Musím si z domova nechat poslat nějaký slovník základní právnické terminologie, napadlo ji. Nedokážu ani říct, že ji vyslýchám jako podezřelou ze závažného ohrožení bezpečnosti silničního provozu, a *büdos fene*, v nejhorším případě bych se mohla dopustit úředního pochybení. Měla jsem prostě požádat o tlumočníka. A zároveň přede všemi přiznat, že neumím vlastní jazyk.

„Ještě že byl tak starý,“ přerušila Gabriella Anniny úvahy. „Kdyby to bylo dítě, nevydržela bych to. Zabila bych se.“

„No,“ přisvědčila Anna, „dítě to naštěstí nebylo. Když jste si toho muže poprvé všimla, tak už na té silnici ležel?“

„Ano.“

„Takže se například neprocházel po cestě?“

„Ne, ležel tam. Ani mi nejdříve nedošlo, že to je člověk. Vypadalo to jenom jako nějaká tmavá hromada. Šterku nebo něčeho. Nebo jako pytel na odpadky.“

„Hýbal se?“

„Já nevím. Nejspíš ne. Aspoň si nevzpomínám.“

„Pamatujete si, v jaké poloze ležel, než jste na něj najela?“

„Nepamatuju. Bylo to hrozné. Tak neskutečné. Uvědomila jsem si jenom, že se blíží a že je to člověk. Počkejte. Myslím,

že ležel na boku. Mám pocit, že jsem zahlédla obličej, že mi ten muž zíral přímo do očí. Ale nejspíš si to pamatuju špatně nebo si to namlouvám. Proč tam vůbec ležel? A kdo to byl?“

„Zatím nevíme. Nejspíš nějaký senilní pán z pečovatelského domu, který utekl a ztratil se. Takoví se poměrně často potulují na nejpodivnějších místech.“

„Dostal nějaký záchvat?“

„Možná. Anebo upadl. Z pitvy se jistě něco dozvíme.“

„Jeho příbuzní mě budou nenávidět.“

Anna nechtěla odpovédět, že se to dá očekávat.

„Ale stejně nemůžu uvěřit, že jste Maďarka, to je prostě skvělé,“ řekla Gabriella. „Kdybych tady musela mluvit anglicky, asi bych to nevydržela.“

„Dostala byste tlumočníka.“

„Vy jste lepší než tlumočník. Já chci vás.“

Na to Anna nedokázala nic říct, přestože by chtěla.

Esko Niemi potahoval z cigarety na kuřáckém plácku za policejní budovou. Přemýšlel o úkolu, který na něj hodil Národní úřad pro vyšetřování. Zatracená práce. Eska štkalo dělat pomocníčka těm směšným kravaťákům. Nestál o příkazy od nikoho jiného než od Virkkunena, ačkoliv i ty ho dost často vytáčely. Celkově ho poslední dobou všechno mnohem víc ubíjelo. Esko pořádně nevěděl proč. Trápilo ho cosi neurčitého. Připadal si zahaný do kouta, zavřený v kleci. Stejným způsobem se trápil už dřív, ale na to nechtěl vzpomínat, natož si to vůbec přiznat. Co kdyby prostě prodal byt a koupil si srub v divočině, stáhl se do ústraní? Nepotřeboval žádné zvláštní vybavenosti. Stačila by tekoucí voda, malý kuchyňský kout a výklenek na spaní, sauna a krb. Bez elektřiny by asi podmínky byly příliš primitivní, po nějakém sibiřském pracovním lágru

netoužil. Možná by si mohl nechat nainstalovat solární panely, už se daly sehnat poměrně levně, přestože se vlastně hodily spíš pro všechny možné odpůrkyně kožichů a bylinkáře. Ale zkusit by to mohl. I Virkkunen měl na chatě malé panely. Esko tam s ním jezdil minimálně jednou během léta rybařit a odpočinout si. Na Virkkunenově chatě panely úplně stačily jako zdroj proudu pro několik lamp a počítač. Člun na břehu, gril pod přístřeškem, prostý život daleko od všeho. Hergot, to by byla paráda. Esko pocítil to kouzlo v hrudi. Rukou sevřenou v pěst si promasíroval hrudní kost. Takové snění ji páliło. Žádný mladík už nebyl, ještě by však v životě stihl i jiné věci než se brodit nekonečnou bažinou marastu zločinu. Nejdřív ale musím ukázat holobrádkům z NÚV, jak svoji práci sfoukne zkušený policajt, pomyslel si. Tenhle případ bude jeho *grande finale*. Pak se bude moct zdekovat. Zmizet v západu slunce a nechat za sebou jenom zvířený prach. Esko zašlápl cigaretu vykouřenou až k filtru a hned si zapálil další. Když ji vykouřil, šel do Anniny kanceláře.

„Sbal si rtěnku a tampony, musíme vyrazit k té nehodě,“ nakázal.

„Už si vymysli něco nového,“ odpověděla mu Anna.

„Pokusím se,“ zavrčel Esko. „Zkousím to celou dobu,“ zamumlal si jakoby pro sebe.

Anna s Eskem sjeli výtahem do garáže v suterénu policejní budovy, nasedli do světlemodrého civilního fordu a vyjeli do města. Na nebi bez mráčku zářilo slunce. Výfukové plyny se vypařovaly v lezavém mrazu, siluety budov se s ostrými obrysy tyčily proti oslňující modři nebe. Vysoké sněhové valy podél silnice měly špinavě šedivý odstín. Pokud s kouřením nepřestanu úplně, budou takhle jednou vypadat moje plíce, pomyslela si Anna. Ale na něco člověk umřít musí, tak proč

ne zrovna na rakovinu plic? Zaplašila nepříjemné představy nemocničních lůžek, léků proti bolesti a dýchacích přístrojů a soustředila se na pozorování lidského shonu, kterého, jak se blížili k okrajovým částem města a čtvrti Kangassara, postupně ubývalo. Město vystřídal les a brzy se za zatáčkou objevilo auto, které policie v noci přemístila z jízdního pruhu k okraji silnice. Oblast ohraničovala policejní páska. Zaparkovali na krajnici, dost daleko od místa nehody, aby nepoškodili stopy.

Anna vystoupila. Zledovatělý povrch vozovky se v jasném světle leskl. Při pohledu zdálky nebylo na Gabriellině autě vidět žádné zřetelné poškození, ale jeho podrobnou prohlídku bude mít na starost orgán techniky vozidel z oddělení výboru vyšetřování dopravních nehod. To je taky název, pomyslela si Anna, v porovnání s tím zní starší vyšetřovatelka skoro normálně. Brzy převezou auto na stanici STK, kde shromáždí všechny možné údaje o povrchu vozovky, koeficientu tření, stavu pneumatik, brzdné dráze a poškození automobilu, data porovnají s poraněními těla a stopami nárazu a s fotografiemi a nákresy techniků z místa nehody, výbor bude pracovat se svými dokumenty a počítači a nakonec vydá prohlášení o sledu událostí. Anna často žasla nad tím, jak může policie ovládat tolik různých specifických oblastí. Fascinovalo ji to, znovu a znovu se tomu podívovala, protože jí to dodávalo šimravý pocit, že má v onom oboru možnost postupovat a rozvíjet se téměř donekonečna, nikdy nemusela uvážnout na místě.

Hustý smrkový les stál tiše, tmavozelená temnota jeho větvi uhasila oslňující sních. Anna si les pečlivě prohlížela. Takovým houštím by se nikdo neprodral, myslela si. Muž musel přijít podél silnice.

„Popojedu tak kilometr a vrátím se odtamtud k tobě pěšky,“ oznámil Esko. „Pokusíme se zjistit, ze který strany ten chlápek přišel.“

„Tak jo. Pak prohlédneme nejbližší okolí.“

Esko se zadíval ke smrkovému lesu a ušklíbl se. „Tohle je neprůchodný,“ zopakoval Anninu nedávnou myšlenku, znovu nasedl do auta a odjel.

Anna okamžik stála na místě. Slyšela hrčení vzdalujícího se Eskova auta, ale už nerozeznala, že auto zastavilo a Esko práskl dveřmi. Odjel docela daleko, uvažovala, možná bych se taky měla kousek vrátit. Rychle ušla asi půl kilometru směrem k městu, pak se obrátila, pomalu se vydala zpět a pozorně si přitom prohlížela silnici. V měkkém sněhu podél vozovky místy viděla otisky tlapek. Silnice však byla tak namrzlá, že stopy člověka venčíciho psa se nikam neotiskly — anebo pes běžel na volno, byl na útěku, stejně jako byl možná na útěku zemřelý stařík. Pak dva otisky bot, jeden částečně ve sněhovém valu u krajnice, druhý hlouběji v závěji, probořený, kolem hluboké otisky psích tlapek. Sněhová pokrývka ještě správně nenese, myslela si Anna, zatím se nedá lyžovat po polích. Lidské stopy byly drobné. Psa někdo venčil, žena nebo dítě, vyvozovala Anna. Pes ucítil zajíce a táhl do lesa, vlekl majitele za sebou. Tyhle stopy nepatří staříkovi, usoudila Anna a pokračovala v cestě, nic tu není, silnice je příliš namrzlá. Kus před sebou už viděla policejní pásky. Bez ohledu na náledí za sebou Gabriellino auto nechalo brzdné stopy, byly však velmi nezřetelné. Na takovém povrchu se nic nezachytí, říkala si Anna a prohlížela si krvavé otisky na vozovce. Ty se přece jen zachytily. Krev, která ze staříka nárazem vystříkla, se vsákla do ledu a vytvořila v něm velké černočervené skvrny. Ty se ohyzně rozpily v tajícím sněhu. Za okamžik dorazil i Esko. Byl viditelně zadýchaný.

„Možná bys měl omezit kouření,“ navrhla Anna.

„Proč, sakra?“ obořil se na ni, ohmatal si hrudník a zapálil si cigaretu. „Radši místo kecání kravin prohledáme to křoví tady kolem. Co ty na to, slečno moralistko?“

Anna se zasmála. Občas se jí zdálo, že má Eska jakýmsi podivným způsobem dokonce ráda.

Vmáčkli se mezi smrky, Anna na jedné straně silnice, Esko na druhé. Nejdřív se do závějí zabořili po kolena, pod stromy však už tolik sněhu nebylo. Místo toho jim průchod znesnadňovaly husté větve. Tudy se vetřelý stařík na silnici dostat nemohl. Žádné stopy tu nejsou vidět, dokonce ani zvířecí, stihla si pomyslet Anna, než spatřila v měkkém sněhu otisky zaječích tlap. Za zajícem by se určitě chtěl rozběhnout ten pes, kdyby nebyl na vodítku. Utéct za úlovkem. Anna pečlivě prohlédla větve každého stromu, jestli se na nich nezačtyl nějaký kousek látky, vlas, jakékoliv znamení. Nenašla však nic.

„Je to divné,“ řekla Eskovi, když se vrátili na silnici a oklepávali si sních z nohou.

„Co jako?“

„Že tu nejsou žádné stopy. Ani náznak, odkud se ten stařík mohl objevit.“

„Podle mě to tak divný není. Jestli se děda belhal prostředkem silnice nebo tamhle podél kraje, nemohlo po něm nic zůstat. Všechno je totálně zmrzlý a vrstva ledu je tvrdá.“

„Asi jo. Ale stejně je to divné.“

„Mimochodem, musíš si z Maďarska nechat poslat záznamy o té řidičce,“ oznámil Anně Esko, „Virkkunen to nakázal.“

„Odkud si je jako mám nechat poslat? Nevím, jak se to dělá.“

„Hergot, telefon snad používat umíš a blekotat svojí mateřštinou taky, ne? Nebo poslat e-mail.“

„Ráno jsem si málem nevzpomněla, jak se řekne vznést obvinění. A komu mám zavolat? V Maďarsku je určitě víc policajtů, než kolik má tohle město obyvatel.“

„Zeptej se Virkkunena. Asi se taky bude muset ověřit povolení k pobytu té holky.“

„To klidně zvládneš i ty. Už známe totožnost zemřelého?“

„Sari před chvílí poslala zprávu, prý ne. Zatím nikdo žádnýho dědu nepohřešuje. Sari zrovna obvolává všechny pečovatelské domy a nemocnice.“

„Pyžamo, co měl na sobě, podle fotek rozhodně nebylo erární, a navíc by si tam snad už všimli, že jim někdo chybí, ne?“

„Kdybys jenom věděla, čeho si na těch místech nevšimnou.“

„Vždyť já to vím. Bohužel.“

Anna si vzpomněla na svoji babičku, která bydlela u tety, tátovy sestry. Babička každé ráno pila náprstek domácí pálenky. Prý to udržovalo krevní oběh a mozek v chodu, a Anna se s ní nemohla hádat. Babičce bylo přes devadesát, přežila války, stihly ji i v životě velké tragédie, z nichž nejhorší byla úmrtí vlastního syna, vnuka i manžela, ale přesto měla vždy dobrou náladu a byla se svým životem spokojená. Doma nikdo staré lidi neodstrkoval pryč z očí, do ústavů, kde se z lidí stávají senilní staříci. Doma jim ostatní vykali a zdravili je *kezét csókolom*.

„Už je pozdě. Mám pekelnej hlad,“ oznámil Esko. „Jedeme se do města najíst,“ navrhl.

„Jo, jedeme,“ souhlasila Anna. Za celý den nejedla nic pořádného.

Zápalka vzplála v temnotě a hned nato se rozsvítil žhavý konec cigarety. Pak druhý. Žákyně deváté třídy základní školy v Ketoniemi Jenni a Katri vykukovaly zpoza stromu, jestli někdo nejde. Jenni ukradla cigarety máminu příteli a poslala zprávu

své nejlepší kamarádce Katri, která bydlela ve vedlejší domě. Doma děvčata oznámila, že se jdou projít. Štípnout cigarety bylo snadné, vysvětlila Jenni kamarádce. Máma s přítelem se dívali na televizi, jeho bunda visela na věšáku v předsíni a cigarety měl v kapse. Ještě ke všemu byla krabička poloprázdná. Ve skoro plné by dvě chybějící cigarety udělaly velkou díru a v téměř prázdné by po sebrání dvou nic nezbylo. Poloprázdná krabička byla nejlepší. Tak si nikdo ničeho nevšiml. Jenni to věděla, protože předtím cigarety ukradla z téměř prázdné krabičky a přišli na to.

Dívky lačně sály z cigaret v lesíku za domy a bavily se o pitomých učitelích, o roztomilém Ilarim z vedlejší třídy a o všem ostatním, co má význam v životě patnáctiletých. Plivaly do závěje. Když dokouřily, rozhodly se vyrazit do nákupního střediska, aby se podívaly, jestli tam někdo nebude, přestože o tom pochybovaly. Čtvrteční večery byly mrtvé. Bylo tam vlastně skoro pořád hrozně mrtvo. Prostory pro mládež z úsporných důvodů zavřeli a do obchodů chodily hlavně rodiny s dětmi, na rozích postávali žebráci, jinak nikdo nikde. Jenže dívky potřebovaly před návratem domů vyvětrat zápach, takže se vážně musely jít někam projít. Rozhodly se pro zkratku lesíkem, přestože závějí se šlo těžko, mrzly jim prsty u nohou a promočily si conversky.

„Co to je?“ zeptala se najednou Katri a zastavila.

„Co?“

„Tamhle na zemi.“ Katri ukazovala ke kořenům silné borovice. Na sněhu ležel jakýsi předmět.

Jenni k němu přistoupila blíž.

„No fuj!“ vykřikla. „Pojď se podívat.“

Byl to nůž. Žádný obyčejný nůž na pečivo, ale opravdová zbraň se zahnutým ostřím. A od krve.

„Koukej,“ zašeptala Katri a ukázala na zem asi dva metry od nože. Z pusy se jí do mrazivého vzduchu vyvalil oblak páry.

Sníh byl skrznastrz obarvený krví. V temném večeru vy-
padal téměř černě.

„Snad tu někoho nezabili?“

„Neměly bysme zavolat na policii?“

„Do hajzlu, jestli se máma dozví, že jsme tu byly kouřit, do-
stanu zaracha.“

„Co budem dělat?“

„Já nevím. Půjdem do toho nákupáku a promyslíme to.“

„Sakra. Já se bojím. Co když tu ten vrah ještě je?“

Dívky naslouchaly tmavnoucímu lesu kolem sebe. Nejdřív
vládlo naprosté ticho, ozýval se jen jejich vystrašený dech. Pak
zapraskání. A další.

„Zdrháme, rychle,“ zašeptala Katri vyděšeně.

Rozběhly se. Běžely lesíkem, nevšímalý si větví, které je šle-
haly do obličeje, Jenni upadla do závěje a rozplakala se, křičela
na Katri, aby počkala, ale pak znovu rychle vstala a běžela dál.
Zpět k domům a světlům, do bezpečí. Pryč z tohoto hrozného
lesa, kde číhal nějaký šílený zabiják. Zanedlouho dorazily na
prostranství před nákupním střediskem. Doběhly k hospodě,
jedinému místu, kde byli nějakí lidé, opřely se o zeď, prudce
oddychovaly a rozhlížely se. Z lesa je nikdo nepronásledoval.
Nákupní středisko stálo opuštěné, nikoho známého neviděly.

„Co budem dělat?“ zeptala se Jenni.

Z hospody vyšla opilá žena a zapálila si. Chvilí po ní vyšel
muž, který s ní začal flirtovat.

„Jdem k nám,“ navrhla Katri. „Tam si promyslíme, co komu
povíme. Když to nejdřív řeknem naší mamce, možná vaše ne-
napadne vyptávat se na nějaký cigára.“

Běžecké boty s hřeby cvakaly o led. Chladný vzduch příjemně štípal v krku. Běžecká dráha v lese v Koivuharju se změnila na lyžařskou stopu, takže Anna musela běhat po cyklostezkách. Měla ráda i běžky, ale k tomu potřebovala nekonečnou ledovou poklici, která by ukryla moře, a vzdálený obzor, který byl někdy jasný a jako přísná linka, jindy zase jako zával vaty až k nebi. Protažené stopy Anna ráda neměla. Bezcílná volnost ledové plochy — s tou se chtěla o víkendových ránech spojit na svých běžkařských výletech dlouhých desítky kilometrů.

Večerní běh byl svižný a krátký. Půl hodinky co nejrychleji, pak domů, do sprchy a na cigaretu. Novoroční předsevzetí *jen jednu za večer* Anna dodržovala, přestože ho učinila v nemalém opojení sektem, s cigaretou v puse, za bouchání raket střílených z radnice v Kanjiže, za diamantů, koulí, třpytu a barevných hvězd praskajících po celém nebi, uprostřed rozesmátých lidí, kteří se navzájem objímali a blahopřáli si. Récina parta, mnozí z nich i Annini kamarádi z mateřské a základní školy, uspořádala oslavu. Pronajali si hospodu na kraji města, objednali pohoštění, pouštěli hity z devadesátých let, tančili a celý večer popíjeli. O půlnoci se přesunuli do centra podívat se na ohňostroj, stejně jako zbytek Kanjiži. I máma tam byla s vlastními přáteli. Anna ve Finsku nikdy neviděla tak krásné ohňostroje jako doma. V Kanjiže mohl být ohňostroj klidně uprostřed léta. Anna to vnímala jako jednu z nejkouzelnějších věcí na světě, nečekaný ohňostroj za teplé, temné letní noci. Ákose si ve víru oslav nevšimla.

Oslavy se účastnil i Béci, který v první třídě schoval Anně aktovku a ve frontě ji tahal za vlasy. Bydlel už deset let v Budapešti a Anna ho neviděla od té doby, co se odstěhovala, vlastně úplně zapoměla, že Béci kdy existoval. On si ji však pamatoval.

Po ohňostroji si ve stánku koupili pivo a šli na břeh ledové Tisy, posadili se na houpačky zavěšené na řetězech, z jejichž ošoupaných sedátek se odlupovaly křiklavé barvy, červená, žlutá a zelená. Vzpomínali na dětství, a když se houpačky pod jejich vahou hýbaly, trhal jim uši rezavý skřípot železa. Pak Anně začala být zima, a tak se vplížili do domu Béciho rodičů, do jeho chlapeckého pokojíčku v patře, jehož zařízení se za celých deset let nezměnilo. Ráno Béciho maminka trvala na tom, že Anně udělá snídani, a Anna se neodvážila odmítnout. Bylo jí trapně. Připadala si, jako by jí bylo patnáct.

Anna nervózně rozdrtila nedopalek v popelníku a chtěla si zapálit další cigaretu. Že tam vůbec chodila. Béci se s ní snažil spojit ještě potom, co se vrátila do Finska. Réka mu dala Anninu e-mailovou adresu a telefonní číslo. *A fene egye meg.*

Přinutila se pustit z hlavy další cigaretu, vrátila se dovnitř a dlouho uvažovala, jestli má zavolat Ákosovi. Nakonec mu zavolala. Opilý byl, ale neznělo to nijak hrozně. Prý je sám doma a dívá se na televizi, kterou mu darovala. Anna zvuk televize neslyšela. Zeptala se ho, jestli doručil žádost o podporu v nezaměstnanosti na sociálku, jestli má doma něco k jídlu a jestli byl ve sprše. Ano, ano, všechno je v pořádku, Ákos postupně přestával s pitím, už skoro skončil, vždyť toho ani moc nevypil, o nic nejde. *A kurva életbe*, pomyslela si Anna po telefonátu znechuceně. Začala jsem si hrát na matku svého staršího bratra, dospělého muže.

3

„Ten děda z žádného ústavu neutekl. Včera jsem je všechny obvolala,“ sdělila Sari Anně.

Bylo pět minut po osmé. Oddělení násilných trestných činů začalo svoji každodenní rutinu, kopírka se rozběhla, kávovar bublal, v kancelářích se rozsvítila světla, počítače se probudily, zvnějšku bylo všechno jako na jakémkoliv jiném úřadě. Z ničeho se nedalo usuzovat, že v těchto poněkud nudných místnostech zařízených neosobitým kancelářským nábytkem se často vyšetřují odporné činy způsobené nejtemnějšími úchylkami lidské mysli.

„To je škoda. Takže odešel z domova. Snad si toho brzo všimne nějaký příbuzný,“ odpověděla Anna.

„Doufejme. Akorát mi to připomnělo několik staříků, které našli mumifikované. Byli mrtví u sebe doma celé roky, aniž si kdokoliv čehokoliv všiml.“

Sari zívla. Děti se probudily v pět ráno a chtěly si hrát.

„To jsou ale výjimky a stávají se málokdy. Uběhne nanejvýš pár dní a nějaký ustaraný příbuzný zavolá, že děda zmizel. Určitě už dneska.“

„Snad. Mimochodem, včera jsem byla navštívit Rauna,“ řekla Sari.

„Aha. Jak se má?“

„Bude na nemocenské do konce dubna. Dvakrát týdně chodí na rehabilitaci. Už je na tom docela dobře, akorát s jemnou motorikou je to horší a potrvá dlouho, než se to zlepší. Prý ho pořád bolí levé koleno a zřejmě ho bude mít slabé až do smrti.“

Strážmistr Rauno Forsman se loni na podzim vážně zranil při srážce s losem. Anna si vzpomněla, jak kolega vypadal po neštěstí na jednotce intenzivní péče a jak sama chtěla být na jeho místě, v kómatu, spát věčným spánkem. Přeběhl jí mráz po zádech. Trpěla tehdy vážnou nespavostí a byla tak unavená, že začala pochybovat, jestli je vůbec schopna policejní práce.

„Tak to už se nebude mluvit o Achillově patě, ale o Forsmanově koleně,“ vložil se do hovoru Nils, který se objevil v kuchynce. Tmavé vlasy měl rozčuchané spánkem. Je vlastně docela roztomilý, všimla si Anna a pohlédla na lesklý zlatý prsten na jeho levém prsteníčku.

„A co Nina?“ zeptala se.

„Nebyla doma. A nechtěla jsem se vyptávat. Ale holky hrozně vyrostly. Rauno všechny pozdravuje, zve vás na návštěvu. Zajděte k němu. Působil chudák dost frustrovaně.“

„Musím se u něj stavit,“ pronesl Nils.

„Já taky,“ připojila se Anna, přestože věděla, že za ním stejně nepůjde.

„Kde je vlastně Esko?“ zeptal se Nils.

„Přišel už před sedmou, aby se pustil do toho případu, se kterým chce pomoci Národní úřad pro vyšetřování.“

„Co je to za případ?“

„Pokouší se sem dostat nějaký zahraniční pouliční gang,“ vysvětlila Sari.

„Takové gangy nám tu ještě chyběly,“ ucedil Nils. „Doufám, že s tím nebudu muset pomáhat já.“

„Těžko. My máme dost práce s našimi známými motorkářskými gangy,“ usoudila Sari a znovu zívla.

Anna odešla do své kanceláře a zapnula počítač. Potřebovala napsat dvě hlášení a odpoledne ji čekal výslech oběti napadení. Nic zvláštního. Všechno to krásně stihne. Ale co budu dělat večer? pomyslela si. Osamělý páteční večer v osamělém bytě ji nelákal. Neměla by vyrazit do města? Do baru? Možná by mohla pozvat Linneu Markkulovou.

Anna nebyla ve svém volnu nikde mezi lidmi od Vánoc. Znovu začínal víkend, během něhož nebude dělat nic jiného než sportovat a čekat na pondělní ráno. Opravdu jí v létě bude teprve jedenatřicet? Připadala si mnohem starší, jednou nohou v hrobě bytu na předměstí. Chyběla jí Récina pohodová společnost. Obyčejné plkání o obyčejných věcech. Dlouhé výlety do *puszty*, která se rozkládala mezi Zimonjićem a Velebitem, v místní řeči *járás*, kde se pásly ovce, ovčák postupoval za stádem a zkušeně ho usměrňoval za pomoci psů. Krajina by působila jako před sto lety, kdyby si ovčák chvílemi nehrál s mobilem, neposlouchal hudbu ze sluchátek a kdyby se výlety do *járásu* nezastavily o cár rozervané země, přes který se nedalo dostat jinak než traktorem. Orná zem zabírala *pusztu* pruh za pruhem, orala se v prosinci. Pastviny se scvrkávaly a divoká zvířata už se na roztrhaných pláních necítila jako doma, ovčák ze svého mobilu obvolával lepší pracovní nabídky.

Někdo zaklepal na dveře Anniny kanceláře. Vešel Virkkunen.

„Včera večer vyjžděla hlídka do lesa za Ketoniem. Našel se tam nůž a spousta krve. Jako po porážce.“

„Další práce navíc pro nás?“ zeptala se Anna.

„Uvidíme. Technika tam zrovna jede.“

„Možná tam zabili nějaké zvíře. Nebo se někdo zranil při rvačce.“

„Nedostali jsme žádné oznámení o napadení.“

„No, jestli to byla nějaká opilecká potyčka, nic by nám nehlásili.“

„Jenže to není místo, kde by se běžně nasávalo. Ketoniemi je klidná oblast a ten nůž se našel dost hluboko v lesíku.“

„Možná se tam i tak občas pije.“

„Každopádně bys mohla obvolat nemocnice a zdravotní střediska a zeptat se, jestli někde nemají někoho pobodaného.“

„Sari je zrovna obvolala kvůli tomu přejetému dědovi. Sakra, kdybychom to věděli, mohla se rovnou zeptat i na tohle.“

„Tu informaci jsme dostali před chvílí. Můžeš to vyřídit ještě dneska?“

„Tak dobře.“

„A jak to jinak jde?“

„Co jako?“

„Všechno. Práce, život.“

Anna se cítila nepříjemně. Nebyli si s Virkkunenem nijak zvlášť blízcí, přestože mu o sobě musela prozradit věci, o kterých nechtěla s nikým mluvit. Když v lednu dostala smlouvu na dobu neurčitou, Virkkunen se vyptával na její nespavost, na panickou poruchu, která ji trápila v mládí, a na všechny další podrobnosti. Na minulost. Na sny do budoucnosti. Později Anna dlouho uvažovala, jaké vůbec byly.

„Všechno je fajn,“ odpověděla a usmála se. Snad je to i pravda, myslela si. Nic mě netrápí.

Anně zazvonil mobil. Na displeji blikalo neznámé číslo. Virkkunen s mávnutím ruky vyšel z místnosti.

„Fekete Anna,“ ohlásila se odměřeným hlasem.

„Szia Anna. Itt Gabi, Gabriella, emlékszel?“

Jak by mohla zapomenout? Vyslýchala Gabriellu teprve včera. Krátce poté dívku nechali jít. Předběžným měřením rychlos-

ti dokázali určit, že jela zhruba osmdesát kilometrů v hodině: taková rychlost byla rozhodně příliš vysoká vzhledem k počasí, ale přesto v normě. Pro Gabriellu si na policii přijela její vyděšená hostitelská rodina. Dívka dostala zákaz opustit zemi do doby, než se autonehoda vyšetří. Když se dozvěděla, že nepřekročila povolenou rychlost, viditelně se jí ulevilo. Říkala, že Anně někdy zavolá. Anna nečekala, že to bude tak brzy.

„Szia Gabi. Hogy vagy?“

„Už mi bylo i líp. Naštěstí si Tommi vzal dneska volno, to je táta mojí rodiny. Ještě se úplně necítím na to, abych dokázala dohlížet na děti. Moc jsem toho nenaspala.“

„To je normální reakce na šok. Chvilku to potrvá, ale nakonec to přejde.“

„Pořád si říkám, proč tam ten pán ležel. Proč jsem tamtudy musela jet? Proč jsem poslouchala tu hudbu?“

„Gabi, uklidněte se. Vypadá to, že to byla celkem jasná nešťastná náhoda. Nepřiměřenou rychlostí jste nejela, alkohol ani drogy jste v krvi neměla, ničím jste se neprovinila, jen jste měla smůlu. Kdybyste to nebyla vy, přešel by ho někdo jiný.“

„Nikdo jiný tamtudy nejel. Vůbec nikdo.“

„Tak by tam ten muž umrzl.“

„A co když už byl mrtvý?“

„Gabi, o tom už jsme mluvily. Pokud ten muž dostal nějaký záchvat, dozvíme se to z pitvy.“

„Co to bylo za člověka?“

„Nevíme.“

„Ještě pořád ne?“ vykřikla Gabriella.

„Vždyť je to teprve den. Takové věci někdy zabereou celé týdny.“

Gabriella chvilku mlčela. V telefonu se ozýval šum a dětské žvatlání, pak o něco vzdálenější mužský hlas.

„Poslyšte, mohly bychom se sejít?“ zeptala se najednou Gabriella.

„Prosím?“

„Úplně neoficiálně. Dostala jsem samozřejmě čísla na krizovou linku a tlumočnicka, ale radši bych mluvila s vámi. Vy víte, co se stalo. Mluvilo by se mi snáz.“

Anna váhala. Nepřipadalo jí jako dobrý nápad míchat se do života člověka, kterého vyšetřovali, nejspíš to bylo i zakázané. Na druhou stranu však Gabriellu chápala. Kdyby se do podobné situace dostala ona sama, určitě by požádala o totéž. Chtěla pomoci dívce, která sice nebyla přímo její krajankou, ale přesto něčím v tom smyslu. Domluvily se, že se sejdou v devět hodin večer v hospodě Irish Corner na ulici Sibeliuksenkatu.

Pak si Anna došla k Sari pro seznam telefonních čísel všech zdravotnických zařízení ve městě a na všechna zavolala. Trvalo jí to překvapivě dlouho, protože míst bylo hodně a nikdy nedostala informace od první osoby, která telefon zvedla. Nikde za poslední týden nepřijali nikoho, kdo by měl zranění způsobená nožem. V Ketoniemi zabili nějaké zvíře, myslela si Anna. Někdo utratil svého psa, neměl na to, aby ho vzal k veterináři na injekci. Pohlédla na hodiny na zdi své kanceláře. Ještě hodinu a bude moct zahájit víkend.

Sammy se s trhnutím probudil do naprosté tmy. Nějakým zázrakem se mu podařilo na chvíli usnout, ale teď se rozhodně necítil odpočatě. Vítr předchozího večera zesílil. Foukal ze severovýchodu a prudce přidal mrazu na štiplavosti. Zem promrzla a ještě víc zledovatěla, ale v novinovém papíru bylo překvapivě teplo. Dobře utažený igelit, který neprofoukl, a silná vrstva novinového papíru jako izolace — pod jejich ochranou spal Sammy na útěku vždy, když se mu nepodařilo najít jiné

místo. Stejně tak i minulou noc. Kontejnery na sběr papíru byly teplé, ale nebezpečné. Ve stejném se nedalo spát často. Sammy se bál, že si ho někdo všimne a přivolá policii. Několikrát dokonce kdosi přišel, otevřel víko, vysypal dovnitř noviny, a když uviděl mladíka krčícího se uvnitř, leknutím vykřikl. V těch případech Sammy vyloudil na tváři svůj nejprátelejší úsměv, opakoval *sorry, sorry* a dal se na útěk. Dva měsíce neustálého utíkání. Celý život zatracené, nikdy nekončící utíkání. Před policií, před normálními lidmi, před abstákem. Před fanatickými muslimy. Sammy netušil, co má dělat. Neměl nikoho, koho by mohl požádat o pomoc. Nikdo se přece nemůže skrývat do smrti, rozhodně ne v tak šíleně studené zemi. Sammy si připadal v pasti bez jakékoliv naděje na únik, jako liška v sevření želez. I to však bylo lepší než smrt, která ho čekala v rodné vlasti.

Sammy celý den nejedl, ale ani si to neuvědomoval, protože abstinenci příznaky byly horší než hlad. Po událostech minulé noci se rozhodl držet se nějakou dobu v ústraní, i mimo drogové kruhy. Tenhle stav však dlouho nesnese. Bude muset někde sehnat peníze na subutex. V ideálním případě dost na to, aby si ho mohl koupit na předávkování. Předávkovat se přímo subem by asi bylo docela těžké, nejspíš by k tomu potřeboval ještě něco dalšího, přinejmenším hrst benzodiazepinů. Příliš drahé. Sammy se vyžíval v myšlence na poslední cestu, ve skrytu kontejnerů na papír, na chodbách paneláků a ve sklepech dosáhl smíření se Smrtkou. Vlastně se smrti vůbec nebál. Radost ze svého zabití by však nikdy nedopřál těm, kdo mu už zabili tátu, mámu i bratra.

Sammy naslouchal zvukům ve dvoře kolem kontejneru. Neozval se ani hlásek. Z nedaleké silnice sem nedoléhal zvuk dopravy. Sammy podle toho poznal, že je všední den a blíží se

půlnoc. Kdyby se necítil tak mizerně, stihl by si několik hodin krásně odpočinout. Svaly na nohou mu škubaly, bolela ho hlava a chtělo se mu zvracet. Cítil odporný zápach, který vycházel z jeho pokožky. Kdy se naposledy umyl? Pokusil se uvolnit. Představoval si, že je doma ve vlastní posteli. Ve vzpomínkách se postel stala měkčí, než ve skutečnosti byla. Spal ve stejné místnosti s bratrem, v malém kamrlíku, kam se tak tak vešly dvě úzké postele. Máma s tátou spali na rozkládací pohovce v obývacím pokoji. Ten sloužil i jako kuchyň. Víc místností neměli. Jenže i ty dvě byly královské, protože byly vlastní. A jejich domov patřil jen jim, táta měl práci, Sammy s bratrem chodili do školy, v tom smyslu se jim dařilo výjimečně dobře. Celá rodina uměla číst, i máma. Táta na to byl hrdý. Všechno šlo dobře, dokud se do sousedství nenastěhovala nová rodina. Sammy se na to pokusil nemyslet. Nenávist by jeho stav jen zhoršila. Zavřel oči a zaposlouchal se. Žádné kroky ani auta. Takhle pozdě lidé jen zřídka vynášejí odpadky. Byl v bezpečí. Ráno samozřejmě musí odejít brzy, než se první obyvatelé vydají do práce a cestou na autobusovou zastávku přiběhnou vyhodit do kontejneru štos starých letáků. Jenže kam půjde? Smrduté drogové díry, jedna horší než druhá, odpornější než Makeho špinavá jeskyně, kam přece jen jeho matka občas zašla uklidit, teď nepřipadaly v úvahu. V jejich divných prostorách, v místnostech zatemněných zataženými závěsy a kolektivním zmatením, nebylo bezpečno. Vždy se našel někdo, komu praskly nervy. Nebo se Sammyho pokusili okrást. V těch bytech mohla kdykoliv udělat razii policie. Nebo mohl dovnitř vejít Make, a toho už Sammy nechtěl nikdy vidět.

Začal mít pocit, že jediné rozumné řešení, které mu zbývalo, bylo jít hned následující den do pizzerie Hazileklek a celou

mizérii vysvětlit Farzadovi a Málikovi, od začátku do konce, s drogami a se vším. O rozhodnutí o svém vyhoštění se majitelům restaurace, jediným lidem, s nimiž udržoval relativně normální kontakt, říct neodvážil. Nechtěl jim způsobit potíže. Už tak se před nimi za sebe styděl. Ani jim nedokázal pořádně důvěřovat. Byl si jistý, že už nikdy nedokáže důvěřovat jedinému člověku na celé planetě. Jenže sám to nezvládne. Zoufale potřeboval pomoc. Potřeboval jídlo a odpočinek. Potřeboval klid pro duši. Peníze. Sub. Proč jenom musel potřebovat ten zatracenej sub? Copak nebyl i bez toho v dost složité situaci?

Sammyho svíral strach a splín. Ulice ho nezatvrdila úplně, ani mráz ho neučinil dostatečně chladným, hryzalo ho svědomí, přestože se zmítal, aby ho umlčel. Přátelským majitelům pizzerie nikdy nedokáže říct úplně všechno. Udělalo se mu ještě hůř. Vězel v trojnásobné pasti, třemi končetinami zachycený v železech, jejichž zuby se mu nořily hluboko do nohou a paže a kolem kterých se chechtali bývalí sousedé, slintali a vyhrožovali smrtí, nabízeli mu injekci s drogou, ale jakmile k ní vztáhl volnou ruku, vždy s ní ucukli. A někde zezadu na něj zíral zabíjící stařec s překvapeným a vyčítavým výrazem v šedých očích.

Sammy čekal u zadního vchodu do pizzerie Hazileklek dlouho před otevřením. Za domem chodili lidé, ale nikdo si ho nevšímal. Pizzerie už byla v budově tak dlouho, že si obyvatelé na lidi s tmavou pokožkou venku kolem ní zvykli. Sammyho čím dál víc bolely nohy, stát na místě bylo utrpení. Hlava mu třeštila, jako by ho do ní někdo bodal nožem. Po celém těle se mu škubaly svaly. Sammy měl pocit, že vypadá jako bratranec Jusuf, který zůstal postižený následkem těžkého porodu a doma sebou cukal celý zkroucený na posteli, obličej stažený do šklebu. Sammy slyšel, že ve Finsku do školy chodí

i postižené děti, prý jsou dokonce školou povinné stejně jako ty zdravé. Sammymu to připadalo zvláštní, ale přesto měl z té představy dobrý pocit. Z jakéhosi zvláštního důvodu měl Jusufa vždy rád. Chodil bratrancí předčítat knihy a noviny, přestože táta říkal, že je to naprostá ztráta času, protože bratranec nic z toho nechápe. Sammy na to měl jiný názor, stejně jako jeho teta: naučila svého syna oznámit, že potřebuje na záchod, že má hlad nebo že je mu zima, a odpovědět na otázky ano či ne a Sammymu se občas zdálo, že si vzájemně rozumějí mnohem lépe než spousta lidí, kteří dokážou plyně mluvit. Jusufova matka projevovala svůj vděk tím, že Sammymu smažila nadýchaný chléb *nán* a dívala se na něj ještě láskyplnějším pohledem než jeho vlastní matka, pokud to vůbec bylo možné.

Později Sammy kontakt s bratrancovou rodinou ztratil. Muž se přestěhoval a zmizeli ve stejnou dobu, kdy začalo pronásledování jeho vlastní rodiny. Zaslechl zvěsti, že odjeli do Karáčí. Pokoušel se je tam najít.

„Sammy!“

Málik a Farzad dorazili. Potěšeně Sammyho pozdravili, přátelsky ho poplácali po zádech, ale nedokázali ve svých pohledech skrýt obavu. Viděli, že něco je velice, velice v nepořádku, cítili strach a špínu. Odvedli Sammyho do zadních prostor pizzerie. Sammy jim pověděl o rozhodnutí o vyhoštění, o tom, jak se už dva měsíce skrývá v těchtole hrozných, arktických podmínkách, jak spí, kde se dá, jak je unavený, hladový, špinavý a zoufalý. O subu jim nakonec neřekl. Pomyslel si, že mu muži třeba pomůžou, vlastně si byl skoro jistý, že mu pomůžou — Málik a Farzad byli sice muslimové, ale ne tak fanatičtí jako poslední dobou mnozí lidé v Pákistánu. Vezmou ho k sobě a nechají ho u sebe bydlet, dají mu jídlo a snad i trochu peněz. Mohl by si koupit malé množství subu, několik tý-

dnů by postupně snižoval dávku a nakonec by přestal. Tak to udělá. Přestat najednou by mohlo být dokonce nebezpečné. A ani doteď neužíval velké dávky. Osm miligramů bylo absolutní maximum. Píchnuté to bylo samozřejmě hodně, jenže Sammy předtím užíval heroin, a tak měl vysokou toleranci a potřeboval větší dávku. Odteď by si dával například týden čtyři miligramy, při pouhém pomyslení na to cítil, jak se mu v puse sbíhají chtivé sliny, další týden dva miligramy, pak jeden, pak půl a nakonec by byl volný. Možná mu Málík s Farzadem přinesou ibuprofen nebo paralen a třeba by se u nich našlo i něco na uklidnění. Mohl by třeba říct, že má hroznou chřipku způsobenou stresem. Určitě se všechno obrátí k lepšímu. Až bude čistý, bude se moct pustit do plánování, co se zbytkem svého života. Snad by mohl odjet do Švédska. Nebo do Anglie. Tam měl i příbuzné.

Málík s Farzadem kousek poodešli, aby si mohli promluvit. Pokukovali po hodinách, blížil se začátek otevírací doby a oni ještě nezačali s přípravami na vaření obědů. Sammy čekal vzhledu, potlačil pokušení prohledat tašku, kterou Farzad položil na židli, podívat se, jestli tam nenajde peněženku. Nebyl žádný zloděj. Ubohý feťák a nicotný uprchlík, to ano, ale ne zloděj, to nikdy, a vtom se z hlubin jeho vědomí vynořily zirájící oči zemřelého staříka.

Farzad do restaurace povolal krizovou výpomoc, mladou studentku, která v pizzerii občas pracovala, a pustil se do sekání zelí, které pak velký kuchyňský robot nastrouhá. Málík odešel se Sammym k nim domů. Vysprchuješ se a odpočineš si, dostaneš najíst, řekl mu, usteleme ti na pohovce.

Málík ho vezl centrem na druhý okraj města. Sammy si ohromeně prohlížel lidský shon, vzpomněl si, jak ho kdysi na centru a vůbec na celém městě překvapilo nepochopitelné

ticho a čistota, málo lidí a klid. Nyní mu všechno připadalo jako zácpa. Pohyboval se velmi dlouho v ústraní.

Když dorazili do cíle, Sammy se rozkašlal a stěžoval si na hlavu, vysvětlil, že se už několik dní cítí nemocný. Málik mu dal ručník, rozložil pohovku a čistě ji povlékl, ukázal Sammymu, jaké jídlo je ve skříních k dispozici, a když odcházel, nechal na stole v kuchyni bankovku. Nakázal Sammymu, aby si došel do nedaleké lékárny pro něco, co mu uleví, přesně jak Sammy doufal. Částka tak akorát vystačí na osmičku, kterou si bude moct rozpůlit. Pokud prodlouží rozestupy mezi dávkami, mohlo by mu to vydržet přes víkend. Kde má ale drogu sehnat? Sammy znal město a takzvaná předávková místa. Nejblíže se nacházel Make, tam však Sammy nemohl. Bude muset vyrazit do čtvrti Rajapuro, přestože to bylo daleko.

Převážná většina oken policejní budovy bývala v páteční večery temná. Desítky kanceláří na víkend ztichly, jen na pohotovostní služebně a u pořádkové policie v přízemí se projevovaly známky života. V jednom okně ve třetím patře se nicméně svítilo. Esko Niemi seděl v kanceláři a četl si o dánsko-švédském pouličním gangu jménem Černá kobra, který řídil slušný drogový byznys ve vlastních oblastech v Kodani, Stockholmu, Malmö a na periferiích dalších velkých měst a dostával se do násilných střetů s ostatními gangy. Nyní byli jeho členové spatřeni v tomhle městě. Esko dostal informace od Národního úřadu pro vyšetřování včera. Zkoumal seznamy jmen, údaje z odpovědí, záznamy v rejstříku trestů, adresy, hlášení z dlouhodobých sledování, napojení různých jmen na jiné gangy, vzájemné vazby mezi jednotlivými gangy, zprávy o jejich účasti na různých zločinech a všechny ty rozličné informace, které mu na stole narostly do obrovských hromad papírů. Občas si

přihrnul z láhve koskenkorvy, z níž už zmizela čtvrtina, a po každé když to udělal, uvědomil si, jak miluje osamělé pracovní večery. Ještě kdyby se mu tak podařilo odpojit ty zatracené hlásiče požáru, aby nemusel pořád chodit kouřit ven.

Eskovým úkolem bylo zjistit, co u nich ve městě poslední dobou podniká jistý mladý přistěhovalec, a pomoci tak Národnímu úřadu pro vyšetřování zmapovat možné pokusy Černé kobry o rozšíření pole působnosti. Dotyčný měl finské občanství, přijel do země před deseti lety jako nezletilý žadatel o azyl. Jmenoval se Reza Džóbrání. Esko se díval na dva roky starou černobílou pasovou fotografii. Reza byl pohledný, měl černé oči a úzký obličej, na bradě tmavé strniště, přestože mu na snímku nemohlo být ještě ani dvacet. Všichni jsou tak hrozně chlupatí, myslel si Esko, určitě i ženské, jako opice. Četl v hlášeních, že Reza za poslední dva roky čtyřikrát cestoval do Dánska. Levnými lety do Kodaně a zpátky, první výlet trval čtyři dny, druhý a třetí týden a poslední, ke kterému došlo před měsícem, opět čtyři dny. Mladíkovy pohyby v Dánsku nikdo nesledoval. Ještě před měsícem mu nikdo nevěnoval pozornost, natož aby kohokoliv napadlo, že by mohl mít s čímkoliv cokoliv společného. Pak se ale v Dánsku cosi stalo. Pouliční přestřelka za bílého dne v jedné pochybné okrajové čtvrti, vedle níž Koivuharju a Rajapuro připomínaly spíš helsinskou čtvrť Ullanlinna, prominentní klidnou oblast plnou parků. Mladík se takříkajíc nachomýtl k událostem. Policie ho zadržela a vyslýchala. Všechno působilo jako náhoda, mladík se tam byl podle vlastních slov jenom tak projít, jenže mazaní dánští kolegové se v tom trochu víc poštouřali a zjistili, že Reza nocoval u jistého Muhammada, přestože se oficiálně ubytoval v hostelu Copenhagen Backpackers v centru. To samo o sobě nebylo protizákonné, jenže Muhammad byl náhodou členem Černé kobry, sice nepatřil

přímo k vedení, ale byl jakýmsi důvěrníkem. Reza popíral, že by se přestřelky účastnil, a protože přespání u zločince není zločin, nechali ho jít. Přesto finskou policii o Rezovi informovali, a tak si na něj teď měl Esko posvítit.

Zatracený parchante, odhalím všechno, co s tebou souvisí, a dostanu tě do kriminálu na doživotí, tam si teprve užiješ plnou penzi a azyl, krucinál, myslel si Esko spokojeně. Cítil, jak mu krev šumí v žilách a jak ho koskenkorva krásně pálí v krku. Pak už musel jít na cigaretu.

Bylo tři čtvrtě na devět, Anna dorazila do hospody dřív. Jela z práce rovnou domů, zaběhla si krátký okruh, dala si sprchu, nalíčila se a výjimečně dlouho přemýšlela, co si má obléct. Nakonec se rozhodla pro džíny a černou halenku. Tušila, že bude muset čekat i po deváté. Člověk nepotřeboval opustit Evropu, aby narazil na odlišné vnímání času, vlastně nepotřeboval chodit vůbec nikam. Různé vnímání času dorazilo i do Finska. Anna byla přesná a vždy raději přišla o něco dřív, což odpovídalo finským zvykům. Doma se přistihla, že ji rozčiluje, když musí čekat na Réku, ať už v Gongu, nebo v Avantu. Musela na sobě zapracovat, zbavit se toho nepříjemného zvyku a přestat se rozčilovat, protože bazírování na přesnosti bylo vlastně mnohem protivnější. Nyní si chtěla udržet postoj „na minutě nezáleží“, který pochytila doma. Objednala si půllitr kalného anglického piva, které příjemně chutnalo nahořklým kouřem, zůstala u baru, v klidu se rozhlížela a rozhodla se, že nebude na Gabriellu čekat. V hospodě už bylo plno. Několik zákazníků vypadalo, že se tam zapomněli na služební cestě, pohled měli prázdný, aktovky opřené o nohu stolu. Postarší, příjemně vyhlížející muž na druhém konci barového pultu po Anně vrhal pohledy, ona však nereagovala, a tak se muž brzy ponořil do